

Súd: Špecializovaný trestný súd
Spisová značka: 3T/10/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 9519100082
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Hrubala
ECLI: ECLI:SK:SSPK:2020:9519100082.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Špecializovaný trestný súd v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Hrubalu a členov senátu JUDr. Jána Giertliho a JUDr. Jozefa Šutku, na hlavnom pojednávaní konanom dňa 10. decembra 2020 v Banskej Bystrici, v trestnej veci proti obžalovanému Ing. F. G., pre pokračovací zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, vedenej pod sp. zn. BB-3T/10/2019, takto

rozhodol:

obžalovaný Ing. F. G., nar. XX.XX.XXXX v I., trvale bytom G. - H. I., J. X. XXXX/XX,

je vinný, že

1. ako generálny riaditeľ odboru dohľadu nad trhom cenných papierov, poisťovníctvom a dôchodkovým sporením Národnej banky Slovenska (ďalej len „NBS“) v presne nezistenej dobe v roku 2015 na presne nezistenom mieste v Bratislave žiadal a následne v presne nezistenom období niekedy v mesiaci december 2015 v reštaurácii Hokejka Pub v Košiciach so sídlom Košice, Kavečianska cesta č. 3, prijal finančnú hotovosť vo výške 1.000,- Eur od RNDr. K. Y., ako predsedu predstavenstva spoločnosti Rapid Life životná poisťovňa, a.s. so sídlom Košice, ul. Garbiarska č. 2, IČO: 31690904 (ďalej len „spoločnosť Rapid Life“) a finančnú hotovosť vo výške 1.000,- Eur od Ing. K. P., ako člena predstavenstva spoločnosti Rapid Life ako úplatok vo forme náhrady za nerealizovanú a pravý dôvod odovzdania peňazí fingujúcu stávkou „o zjedenie 1 kilogramovej porcie steaku za jednu hodinu“ za to, že v súvislosti s dohľadom NBS nad spoločnosťou Rapid Life neuloží najprísnejšie sankcie v zmysle § 139 zák. č. 39/2015 Z.z. o poisťovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zák. č. 39/2015 Z.z.“),

2. ako generálny riaditeľ odboru dohľadu nad trhom cenných papierov, poisťovníctvom a dôchodkovým sporením NBS v presne nezistenej dobe, niekedy v mesiaci máj alebo jún 2016, na presne nezistenom mieste v Bratislave žiadal a následne dňa 24. februára 2017 v presne nezistenom čase v reštaurácii Hokejka Pub v Košiciach so sídlom Košice, Kavečianska cesta č. 3, prijal finančnú hotovosť vo výške 2.000,- Eur od RNDr. K. Y., ako predsedu predstavenstva spoločnosti Rapid Life ako úplatok vo forme výhry za tento krát už realizovanú, avšak vo svojej podstate pravý účel odovzdania peňazí len zakrývajúcu stávkou „o zjedenie jednodielovej porcie steaku za jednu hodinu“ a následne dňa 24. februára 2017 v presne nezistenom čase pred reštauráciou Hokejka Pub so sídlom Košice, Kavečianska cesta č. 3, žiadal od RNDr. K. Y. platok vo výške 10.000,- Eur, v oboch uvedených prípadoch za to, že v súvislosti s dohľadom NBS nad spoločnosťou Rapid Life neuloží najprísnejšie sankcie v zmysle § 139 zák. č. 39/2015 Z.z.,

t e d a

v bode 1-2 obžaloby

v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu priamo pre seba žiadal a prijal úplatok a taký čin spáchal ako verejný činiteľ,

č í m s p á c h a l

v bode 1-2 obžaloby

pokračovací zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona.

Z a t o s a o d s u d z u j e :

Podľa § 329 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, § 36 písm. j) Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona sa obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 56 ods. 1 Trestného zákona na peňažný trest vo výške 10.000 (desať tisíc) Eur.

Podľa § 57 ods. 2 Trestného poriadku zaplatená suma peňažného trestu pripadá štátu.

Podľa § 57 ods. 3 Trestného poriadku sa pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, ukladá náhradný trest odňatia slobody v trvaní 1 (jeden) rok.

o d ô v o d n e n i e :

Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v Bratislave (ďalej „prokurátor“) dňa 09.04.2019 podal obžalobu na v tom čase obvineného Ing. F. G. na nasledovnom skutkovom základe

1. ako generálny riaditeľ odboru dohľadu nad trhom cenných papierov, poisťovníctvom a dôchodkovým sporením Národnej banky Slovenska (ďalej len „NBS“) v presne nezistenej dobe v roku 2015 na presne nezistenom mieste v Bratislave žiadal a následne v presne nezistenom období niekedy v mesiaci december 2015 v reštaurácii Hokejka Pub v Košiciach so sídlom Košice, Kavečianska cesta č. 3, prijal úplatok vo výške 1.000,- Eur od RNDr. K. Y. , ako predsedu predstavenstva spoločnosti Rapid Life životná poisťovňa, a.s. so sídlom Košice, ul. Garbiarska č. 2, IČO: 31690904 (ďalej len „spoločnosť Rapid Life“) a úplatok vo výške 1.000,- Eur od Ing. K. P., ako člena predstavenstva spoločnosti Rapid Life, za to, že v súvislosti s dohľadom NBS nad spoločnosťou Rapid Life neuloží najprísnejšie sankcie v zmysle § 139 zák. č. 39/2015 Z. z. o poisťovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zák. č. 39/2015 Z.z.“),

2. ako generálny riaditeľ odboru dohľadu nad trhom cenných papierov, poisťovníctvom a dôchodkovým sporením NBS v presne nezistenej dobe, niekedy v mesiaci máj alebo jún 2016, na presne nezistenom mieste v Bratislave žiadal a následne dňa 24. februára 2017 v presne nezistenom čase v reštaurácii Hokejka Pub v Košiciach so sídlom Košice, Kavačianska cesta č. 3, prijal úplatok vo výške 2.000,- Eur od RNDr. K. Y. , ako predsedu predstavenstva spoločnosti Rapid Life a následne dňa 24. februára 2017 v presne nezistenom čase pred reštauráciou Hokejka Pub so sídlom Košice, Kavačianska cesta č. 3, žiadal od RNDr. K. Y. úplatok vo výške 10.000,- Eur za to, že v súvislosti s dohľadom NBS nad spoločnosťou Rapid Life neuloží najprísnejšie sankcie v zmysle § 139 zák. č. 39/2015 Z.z.

Podľa názoru prokurátora v čase podania obžaloby obvinený Ing. F. G. mal spáchať pokračovací zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona. I keď to prokurátor v skutkovej vete

nevysvetľuje, úplatok mal byť „zabalený“ do v prvom prípade nerealizovanej a v druhom prípade aj realizovanej stávky „o zjedenie steaku“ (podrobnosti vysvetlené ďalej).

Po doručení obžaloby prvostupňový súd dňa 16.04.2019 nariadil doručiť rovnopisy obžaloby všetkým osobám uvedeným v § 240 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku a súčasne v zmysle ods. 3 toho istého ustanovenia Trestného poriadku obvinenému a jeho obhajcovi doručil výzvu, aby bez meškania súdu písomne oznámili návrhy na vykonanie dôkazov vo veci.

Pokiaľ ide o vyjadrenia na základe vyššie spomenutej výzvy súdu, súd dňa 29.04.2019 obdržal vyjadrenie obhajcu, v ktorom o.i. doslova uvádza:

„... s poukazom na môj písomný návrh na doplnenie dokazovania z 3.7.2018 pri preštudovaní spisu po skončení vyšetrovania (návrh je založený v spise), ktorý vyšetrovateľ bezdôvodne odmietol listom z 9.7.2018, navrhujem ďalej:

- vyžiadať z Národnej banky Slovenska kompletný spis týkajúci sa dohľadu nad spoločnosťou Rapid Life životná poisťovňa, a.s., Košice od roku 2015 do okamihu zavedenia nútej správy nad touto spoločnosťou (14.06.2017), minimálne v rozsahu celej komunikácie medzi Národnou bankou Slovenska a touto spoločnosťou.

Prostredníctvom týchto dôkazov možno overiť údajnú moju motiváciu v „nezistenej dobe v roku 2015 do decembra 2015“ a „máji alebo júni 2016 a 24. februára 2017“ žiadať a prijať úplatok „v súvislosti s dohľadom NBS nad spoločnosťou Rapid Life a neuložením najprísnejšej sankcie v zmysle § 139 zákona č. 39/2015 Z.z.“ tak, ako sú tieto skutočnosti označené v petite obžaloby.

- predvolať a vypočuť na hlavnom pojednávaní svedka Ing. I. O., člena Bankovej rady Slovenska, ulica Imricha Karvaša 1, 813 25 Bratislava, a to k tým istým okolnostiam.

- vyžiadať z Národnej banky Slovenska „knihu jász“ môjho osobného motorového vozidla EČ: BL638DL, ktoré som používal v čase výkonu svojej funkcie v Národnej banke Slovenska na pracovné účely, a to v mesiacoch december 2015 a február 2017.

Zmysel obstarania týchto dôkazov je zrejмый v spojitosti s mojím údajným stretnutím „v decembri 2015 v reštaurácii Hokejka Pub v Košiciach“ a stretnutím „24. februára 2017 v reštaurácii Hokejka Pub v Košiciach“ tak, ako sú tieto skutočnosti označené v petite obžaloby.

Tu je potrebné poznamenať, že už v úvodných štádiách študovania spisového materiálu (napriek ďalej formulovaným výhradám v podstate formálneho charakteru predsedu senátu vykonal komplexnú skutkovú i právnu analýzu veci) senát mal vážne výhrady najmä k spôsobu spracovania obžaloby umožňujúce podľa vtedajšieho jeho názoru bez ďalšieho postupu, ktorý v tomto štádiu konania nakoniec zvolil. Napriek tomu sa rozhodol vyžiadať si základné referencie k niektorým preskúmaným súvislostiam. Informoval sa o postupe Národnej banky Slovenska (ďalej aj „NBS“) v súvislosti s podaným rozkladom proti rozhodnutiu NBS o zavedení nútej správy č.sp. NBS1-000-012-201 zo dňa 14.06.2017 a do spisu zabezpečil i rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 14C 1/2016 zo dňa 17.10.2018, z ktorého vyplýva na návrh NBS viacnásobné konštatovanie neprijateľnosti zmluvných podmienok spoločnosti Rapid Life v rámci jej činnosti (dožiadania súdu i odpovede s prílohami a rozhodnutia sú žurnalizované v spise na č.l. 286 - 344.

Súd takto učinil riadiac sa zásadou hospodárnosti a rýchlosti konania - keďže garantovanie spravodlivosti, čo je základnou úlohou každého justičného systému, často spočíva v „považovaní“ významu jednotlivých posudzovaných faktov (jednotlivých subjektívnych i objektívnych práv, ktoré môžu byť v kontradikcii). Súd jednoducho chcel zistiť, či v ďalšom podrobne formulované a podľa vtedajšieho názoru súdu jednoznačné pochybenia prokurátora možno „sanovať“ aspoň konštatovaním nespochybniteľnej oprávnenosti postavenia obvineného pred súd už v tomto štádiu konania. Totiž už takýto postup orgánov činných v trestnom konaní je zásahom do osobnej integrity každej pred súd postavenej osoby.

Špecializovaný trestný súd, pracovisko Banská Bystrica po zaslaní obžalôb v zmysle § 240 ods. 1 Trestného poriadku teda vykonal prieskum veci a nariadil predbežné prejednanie obžaloby na neverejnom zasadnutí. V rámci jeho konania dňa 22.05.2019 dospel k záveru, že v danom prípade nemožno postupovať inak, než obžalobu odmietnuť a vrátiť vec prokurátorovi pre závažné procesné chyby, najmä z dôvodu, že boli porušené ustanovenia zabezpečujúce práva obhajoby. Základnou výhradou súdu bolo nedostatočné, formálne a arbitrárne odôvodnenie obžaloby.

S týmto záverom prvostupňového súdu sa odvolací súd konajúci na základe sťažnosti prokurátora nestotožnil, dňa 30.07.2019 predmetné uznesenie zrušil a prvostupňovému súdu uložil, aby vo veci znovu konal a rozhodol. Odvolací súd síce nepopiera, že v zhode s názorom Špecializovaného trestného súdu si dokáže predstaviť aj bohatšie odôvodnenú obžalobu, avšak v prerokúvanom prípade, hoci obžaloba je stručná, neabsentuje v nej ktorýkoľvek z prvkov uvedených v § 235 Trestného poriadku.

Prvostupňový súd preto dňa 11.09.2019 vo veci určil termín hlavného pojednávania na dni 10. a 11.10.2019. V rámci tohto úkonu v zmysle návrhov prokurátora a v konečnom dôsledku, s výnimkou výsluchu navrhnutého svedka O. („pozadie“ kauzy a eventuálna motivácia obžalovaného je dosledovateľné inými priamymi a pôvodnými dôkazmi) a zabezpečenia aktualizácie trestného stíhania za podplácanie v podstate identickej veci (aj tento dôkaz súd považoval za nadbytočný a ide dôkazy vykonané v inej veci s inými procesnými postaveniami dotknutých osôb) i v zmysle návrhov obhajoby, vykonal dôkazy výsluchmi obžalovaného, svedkov a oboznámením všetkých listín zahrnutých do spisového materiálu. Po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení vo veci v rámci prvého svojho konania vo veci na hlavnom pojednávaní rozhodol oslobodzujúcim rozsudkom v zmysle § 185 písm. a) Trestného poriadku, nakoľko nebolo dokázané, že sa vôbec stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný. V rámci svojho prvého rozsudku vo veci dňa 11.10.2019 okrem vyššie uvedenej chronologizácie veci uviedol nasledovné :

Podstata posúdenia tejto veci, ako to bolo uvedené už v rámci prvého rozhodnutia súdu vyhodnocujúc v tom čase len výsledky prípravného konania, spočíva vo vyriešení dvoch v zásade navzájom si odporujúcich skutočností. Na jednej strane sú v podstate už v rámci prípravného konania predbežne usvedčujúce výpovede svedkov Y. , P., S. hovoriace o akomsi „zabalení“ úplatku do stávk, ktorá v podstate stávkou nebola a slúžila len ako zásterka pre úplatok, „medzi stranami“ je nejednoznačná výpoveď svedka I. a na druhej strane v spise dokumentovaný naozaj striktný postoj NBS i obžalovaného a trestnú činnosť popierajúceho G. voči spoločnosti Rapid Life spočívajúci najmä v zavedení nútenej správy nad spoločnosťou (vyššie uvedení prví traja svedkovia sú fundamentálnymi osobami tejto spoločnosti), pričom tieto dva fakty sú ťažko zlučiteľné s konštatovaním eventuálneho úmyslu obvineného G. ako pracovníka NBS konať v prospech spoločnosti Rapid Life na základe akceptovaného podplácania. Tu však treba uviesť, že posledne uvedená skutočnosť sama o sebe prípadnú trestnoprávnu zodpovednosť obžalovanej osoby nevyklučuje a, zjednodušene povedané, obžalovaný G. mohol naozaj hrať v tomto prípade akúsi hru dvojitého agenta - teda na jednej strane pred členmi predstavenstva spoločnosti Rapid Life hrať úlohu osoby, ktorá za úplatok „neuloží najprísnejšie sankcie“ a na druhej strane v rámci výkonu svojej pozície v NBS podporovať viacerými listinami dokumentované striktné stanovisko tejto inštitúcie voči tejto spoločnosti.

Treba tiež zdôrazniť, že prípadné zavinenie v zmysle § 329 Trestného zákona nevyžaduje prijatie, žiadanie alebo nechanie si sľúbenia úplatku preto, aby páchatel konal alebo sa zdržal konania tak, že poruší svoje povinnosti. Postačí konštatácia prijatia, žiadania alebo nechania si sľúbenia úplatku bez ďalšieho. V praxi to znamená, že ak sa preskúmava korupčná schéma v súvislosti s obstarávaním veci všeobecného záujmu, v zásade neplatí eventualita skúmania prípadného podvodu, ako je to pri skúmaní znakov skutkovej podstaty trestného činu podľa § 336 Trestného zákona. Tu na uznanie viny v zmysle § 329 Trestného zákona postačí konštatácia tu opísaného konania bez ohľadu na to, či za poskytnutím úplatku nasleduje skutočné alebo predstierané, prípadne žiadne porušenie povinností uplácaneho, skutočné alebo predstierané využitie jeho vplyvu a pod. a je teda jedno, či podplácaná osoba koná v intenciách zákonom a inými normatívnymi a individuálnymi aktmi stanovenými povinnosťami alebo mimo takto vymedzený rámec.

Posledne uvedená okolnosť vzhľadom k dokumentovanej dôkaznej situácii predbežne „hrala“ v neprospech obžalovaného G., nakoľko súd už v rámci prvého rozhodovania vo veci predbežne nespochybňoval eventualitu, že obžalovaný záujem na pomoci členom predstavenstva spoločnosti Rapid Life len formálne predstieral vyvolávaním viac menej spoločenských stretnutí a v skutočnosti vo veci nič neurobil. Obsah tvrdení niektorých svedkov je totiž naozaj závažný, a to aj za situácie, kedy modus operandi poskytnutia úplatku formou stávk o zjedení steaku (viď ďalej) je vskutku neobvyklý a zvláštny. Nemohlo a nemôže však ujsť pozornosti súdu, že rovnako zvláštne je i postavenie proti obvinenému vypovedajúcich svedkov, ktorí z hľadiska skúmanej veci majú evidentný záujem napádať a „znemožniť“ akýkoľvek postup akýchkoľvek pracovníkov NBS ako inštitúcie, s ktorou sú vo vážnom právnom spore v rámci viacerých konaní.

V tejto veci svedkovia a sčasti i obžalovaný dokumentujú spolu štyri vzájomné stretnutia na ktorých malo dôjsť k „stávke - nestávke“ ohľadne zjedenia steaku, pričom na poslednom štvrtom stretnutí dňa 24.02.2017 mal pri fajčení obžalovaný od svedka Y. pýtať aj úplatok vo výške 10.000,- Eur. Svedok I. tieto skutočnosti ako s obžalovaným sa pohybujúci pracovník NBS a jeho podriadený potvrdzuje len sčasti, pričom v tomto smere je zaujímavá aj argumentácia NBS, ktorá spochybňuje vierohodnosť tohto svedka (viď podanie NBS zo dňa 06.03.2018, č.l. 238-240), ktorého obsah orgánmi činnými v trestnom konaní nebol nijak skúmaný.

V tejto súvislosti súd i v rámci tohto rozhodnutia podobne ako v uznesení o odmietnutí veci považuje za potrebné zdôrazniť i to, že viaceré dôkazné prostriedky dokumentujú existenciu viacerých listín (rôznych podaní, trestných oznámení a pod.), ktorých reálna existencia nebola skúmaná, pričom komplexnosť dokumentovania priebehu udalostí tejto veci je nevyhnutnou podmienkou posúdenia existencie či neexistencie rôznych typov zavinení vo veci konajúcich osôb. Len námatkovo možno z potenciálne dôležitých listín uviesť napríklad podanie označené ako generálna námietka zaujatosti (viď č.l. 143 spisu), prípadne listina dokumentujúca začaté konanie o uložení sankcie (viď č.l. 27 spisu). Tu treba dodať, že nie je vylúčené, že takéto listiny ani neexistujú a sporiace strany ich uvádzajú účelove. Podľa pôvodného názoru vec prejednávajúceho senátu bolo v tejto veci potrebné vyvinúť maximálne úsilie smerujúce k zabezpečeniu komplexnosti spisového materiálu, vrátane komplexnosti komunikácie medzi sporiacimi sa stranami.

Protiargumentom v tomto prípade môže byť tvrdenie, že takéto listiny pre posúdenie merita veci nie sú potrebné, podobne ako napríklad nie je potrebné s definitívnou platnosťou vyriešiť problém, či na spoločnosť (poisťovňu) Rapid Life sa vzťahuje alebo nevzťahuje postup podľa § 196 zákona č. 39/2015 Z.z. o poisťovníctve (ďalej „Zákon o poisťovníctve“), teda či vôbec poisťovňa v postavení, v akom sa v relevantnom čase nachádzala, podliehala bankovému dohľadu NBS. Reagujúc na argumenty uvedené v predchádzajúcom odseku možno tiež uviesť, že jediné, čo je v tejto veci potrebné posúdiť, je to, či majú pravdu svedkovia Y. , S. a P., svedok I. alebo obvinený resp. posúdenie dôveryhodnosti jednotlivých verzií priebehu udalostí.

Akceptujúc zákonom predpísanú kontradiktórnosť konania, ktorá minimalizuje (hoci úplne nevylučuje) aktivity súdu smerujúce k rozšíreniu dokazovania, sa súd po vyššie opísanom „minimalistickom“ doplnení spisu rozhodol aplikovať v predchádzajúcom odseku opísaný modus operandi riešenia veci. Konštatuje, že formou riešenia predbežných otázok mu s výnimkou právoplatne skončených čiastočne s vecou súvisiacich konaní (ich výsledok musí akceptovať) neprináleží riešiť status viacerých vec sprevádzajúcich právnych otázok. Síce už vyššie opísanú podstatu sporu medzi spoločnosťou Rapid Life a NBS reflektoval, avšak v konečnom dôsledku sa zameral výhradne na posúdenie kredibility vo veci vypovedajúcich osôb.

Obžalovaný G. na hlavnom pojednávaní po tom, čo nevyužil možnosť konať o dohode o vine a treste, urobil vyhlásenie o tom, že je nevinný. V rámci svojho výsluchu chronologicky pripomenul vývoj udalostí týkajúcich sa vzťahu NBS a spoločnosti Rapid Life. Už koncom roku 2014 túto spoločnosť upozorňoval na finančné riziká, ktoré vyplývajú z jej činnosti, pričom na základe výsledkov tzv. dohľadu na mieste uložil spoločnosti finančnú pokutu vo výške 20.000 Eur. So spoločnosťou a jej zástupcami sa nevedeli dohodnúť na interpretácii § 196 Zákona o poisťovníctve, ktorý sa týka možnosti dohľadu NBS a najmä možnosti ukladania sankcií voči subjektu, nad ktorým sa vykonáva dohľad (ide o v tom čase nové ustanovenie tohto zákona, ktoré sa týka poisťovní alebo zaistovní, ktoré do 01.01.2016 zastavili uzatváranie nových poisťných zmlúv a spravujú výlučne svoje existujúce portfólio s cieľom ukončiť svoju činnosť - pozn. súdu). NBS presadzovala proti poisťovni reštriktívny výklad, ktorý bol potvrdený aj rozhodnutím Krajskej prokuratúry Bratislava a ktorý umožňoval okrem iného kontrolovanému subjektu ukladať aj sankcie vrátane rozhodnutia o nútenej správe. Naopak zástupcovia spoločnosti v podstate tvrdili, že bankový dohľad sa ich ako spoločnosti, ktorá ukončovala svoju činnosť netýka.

Obžalovaný ďalej uviedol, že inicioval konania voči spoločnosti z dôvodu neprimeraných zmluvných podmienok a tiež podal trestné oznámenie za podozrenie zo spáchania trestného činu poškodzovania veriteľa, nakoľko poisťovňa sa začala zbavovať majetku. Preukazoval, že jeho celá činnosť smerovala k tomu, aby ochránil práva štátu a klientov poisťovne, čo vylučuje prijatie úplatku.

Pokiaľ ide o prvé stretnutia so zástupcami spoločnosti v roku 2015, na toto si nespomína. Tak isto si nespomína ani na stretnutie v roku 2015 v Košiciach, pričom on v tomto období v Košiciach ani nebol. K tomuto predložil kópiu výkazu jászda auta, ktoré mal v tom čase od NBS pridelené aj na súkromné účely. Takáto jazda tu evidovaná nie je, pričom z predloženého dokladu jednoznačne vyplýva skutočnosť, že vzhľadom k vzdialenosti z Bratislavy do Košíc takáto jazda ani vykonaná nemohla byť, pričom predložený dokument eviduje stav tachometra na začiatku mesiaca i na konci mesiaca.

Pokiaľ ide o ďalšie stretnutie v máji alebo júni roku 2016 toto sa tiež neuskutočnilo a nie sú mu známe okolnosti uvedené v tejto súvislosti uvedené v obžalobe. V podstate celý mesiac máj sa obžalovaný nachádzal v Peru o čom predložil doklad - fotokópiu svojho cestovného pasu. Pokiaľ ide o stretnutie dňa 24.02.2017 v ten deň odoslal poisťovní výzvu na splnenie povinností súvisiacich s ukončovaním jej činnosti a popoludní vycestoval do Košíc, o čom je aj záznam v predloženej knihe jászda. Nepopieral teda, že toto stretnutie sa uskutočnilo, pričom svojho vtedajšieho kolegu I. tam viezol autom (táto jazda, posudzujúc počty kilometrov, ako jazda súkromná v predloženej knihe jászda dokumentovaná je). Uskutočnila sa práve na popud tohto svedka a mohlo to byť z toho dôvodu, že sestra pána I. v tom čase pracovala pre poisťovňu Rapid Life (ide o O. N., pričom túto okolnosť nikto z vypočutých nespochybňoval - pozn. súdu). Pokiaľ ide o stávkú súvisiacu s jedným steaku, už si nepamätá ako v rámci rozhovoru k uzavretiu tejto stávky došlo. (Inak nikto z vypočutých osôb nespochybňoval, že malo dôjsť ku stávke spočívajúcej v zjedení jedného kilogramu steaku v rámci jednej hodiny, výpovede sa však líšili v popise akéhosi motívu stávky i popise toho, „o čo“ stávka bola.) Obžalovaný tiež nespochybňoval, že okrem tohto stretnutia v Košiciach sa stretol so zástupcami spoločnosti aj pred tým, stretnutie inicioval tak isto pán I., pričom predmetom stretnutia bolo zoznámenie sa. Všetky stretnutia považoval za stretnutia súkromného charakteru čo korešponduje aj s výpoveďami ostatných vypočutých osôb.

Na tomto mieste odôvodnenia rozsudku je vhodné uviesť, že stanoviská obžalovaného z prípravného konania posudzujúc aj stanovisko jeho vtedajšieho obhajcu v rámci podanej sťažnosti voči uzneseniu o vznesení obvinenia, neboli konzistentné, pričom na hlavnom pojednávaní prokurátor žiadal odstrániť rozpory vo výpovediach len pokiaľ ide o časť rozporov. Išlo o rozpory relatívne podstatné, ktoré sa týkali počtu stávk a stretnutí, pričom v prípravnom konaní obžalovaný síce len nepriamo, ale nespochybňoval stretnutie v Košiciach aj v roku 2015. Výpovede obžalovaného sú však konzistentné v tom, že v rámci všetkých svojich vyjadrení odmietal tvrdenia, že by účelom stretnutia mala byť stávka, ktorá mala zakryť nejaké prijatie úplatku. Stávkú v rámci prípravného konania i na hlavnom pojednávaní opisoval ako „stávkú o nič“, čiže to nebola stávka s eventualitou materiálnej výhry. V rámci druhého stretnutia jeden kilogram steaku aj objednali a on ho do jednej hodiny zjedol. Pamätá si, že ho pri tom fotil pán Y. , on sa nechal odfotiť dobrovoľne, pán Y. chcel mať odfotený ten steak.

Súd z vlastnej iniciatívy riešil aj s prezentovanou verziou obžalovaného evidentne nekonzistentný obsah sťažnosti jeho vtedajšieho obhajcu zo dňa 11.08.2017, nakoľko v rámci tejto písomnosti obhajca obžalovaného uznáva, že „je pravdou, že obžalovaný od RNDr. K. Y. prevzal peniaze, ale toto prevzatie peňazí nemá súvis s obstarávaním vecí všeobecného záujmu“. Toto obžalovaný vysvetľoval tým, že obsah tohto podania so svojím vtedajším obhajcom nekonzultoval a všetky aj vyššie spomenuté nezrovnalosti pripisoval stresu, v ktorom sa v tom čase ako na niekoľko hodín zadržaná osoba nachádzal. Na hlavnom pojednávaní už jednoznačne prezentoval názor, že k stretnutiu v Košiciach v reštaurácii Hokejka Pub došlo iba vo februári roku 2017 a v súvislosti so stávkou žiadne peniaze neprijal. Ako dôvod stretnutí s predstaviteľmi spoločnosti Rapid Life uvádzal potrebu konzultácií vzniknutej situácie súvisiacej s touto spoločnosťou.

Svedok RNDr. K. Y. okrem iného zdôrazňoval, že v tomto prípade dohľad nad nimi vykonával niekto, ktorý na základe právoplatného medzitimného rozsudku je v podstate dlžníkom ich spoločnosti (ide o v spise sa nachádzajúci tzv. medzitimný rozsudok Okresného súdu Bratislava I. zo dňa 12.10.2015, ktorý bol neskôr potvrdený odvolacím súdom a ktorým sa uznáva právny základ nároku žalobcu - spoločnosti Rapid Life na náhradu škody voči žalovanému v prvom rade - NBS, pričom v súčasnej dobe sa predmetný spis nachádza na Najvyššom súde SR z dôvodu podaného dovolania NBS o ktorom doteraz nebolo rozhodnuté - pozn. súdu). Tento svedok tiež vysvetľoval, že NBS je z podstaty všetkých sporov motivovaná konať proti ich spoločnosti, nakoľko legislatíva Slovenskej republiky nezaviedla tzv. refundačnú povinnosť štátu voči NBS ak by NBS bola zaviazaná k plateniu finančných úhrad napr. v rámci súdnych sporov, čo je fakt aj podľa názoru súdu vyplývajúci zo súčasnej legislatívy.

Pokiaľ ide o meritum veci svedok Y. priebeh relevantných udalostí opisoval v zásade tak, ako je to sčasti (bez uvedenia stávky a jej opisu) opísané v rámci skutkovej vety obžaloby, pričom úplatok bola výhra v stávke, ktorá sa týkala zjedenia jednokilogramového steaku v rámci jednej hodiny, s ktorou stávkou oni ako predstavitelia spoločnosti súhlasili len „akože“. Stávka bola o 2.000 Eur a jej realizovanie navrhoval ešte v Bratislave obžalovaný G., pričom stretnúť sa mali niekde mimo Bratislavy, napríklad v Košiciach. V rámci prípravného konania túto stávku nazýval „akože stávkou“, pričom na hlavnom pojednávaní sa vyjadril, že konanie G. považoval za „také jemné vydieranie“. Podľa jeho názoru podstata konania obžalovaného sa dala vyrozumiť z kontextu, i keď vyslovenie benefitov v prospech ich poisťovne v prípade výhry stávky nezaznelo.

Ani tento svedok nespochybnil viackrát vyššie konštatované napäté vzťahy medzi NBS a spoločnosťou Rapid Life, pričom voči rozhodnutiu o nútenej správe zo dňa 14.06.2017 podali rozklad o ktorom doteraz nebolo rozhodnuté s tým, že rozkladová komisia má údajne čakať na výsledky tohto trestného stíhania, ktoré podľa jeho názoru s rozhodnutím o rozklade nesúvisí. Svedok nespochybnil ani to, že trestné oznámenie na obžalovaného vo veci podal niekoľko dní po rozhodnutí o nútenej správe, pričom k tomuto priložil doklad dosvedčujúci výber 2.000 Eur zo dňa 24.02.2017, doklad o zaplatení účtu v reštaurácii Hokejka Pub tesne po polnoci dňa 25.02.2017 i dve fotky obžalovaného, ktoré vyhotovil po zjedení steaku obžalovaným.

Svedok potvrdil, že v súčasnej dobe je trestne stíhaný za zneužívanie právomoci pri správe cudzieho majetku, pričom trestné stíhanie súvisí s prevodom aktív spoločnosti Rapid Life na jeho syna. Spoločne so svedkom P. aj jemu bolo vznesené obvinenie za trestný čin podplácania v súvislosti s touto vecou, trestné stíhanie podľa vyjadrení obidvoch týchto svedkov je v súčasnej dobe prerušené. To, prečo trestné oznámenie podal až zhruba jeden a pol roka, resp. štyri mesiace po ním opísovaných skutkoch vysvetľoval tým, že „vtedy to nebral ako korupciu a myslel si, že apelovať na niekoho, aby dodržiaval zákon je možné“.

V zmysle tejto výpovede išlo o spolu o dve stávky v decembri roku 2015 a vo februári roku 2017 v obidvoch prípadoch išlo o zjedenie jednokilogramového steaku v priebehu jednej hodiny a stávka bola o 2.000 Eur. V rámci prvého stretnutia obžalovaného prehovorili, aby stávku nerealizovali, nakoľko je to zdravotne nebezpečné, uznali jeho „kontumačnú výhru“ a vyplatili mu spolu 2.000 Eur. 1.000 Eur dal on a 1.000 Eur svedok P.. V druhom prípade k realizácii stávky došlo a výhru 2.000 Eur vyplatil on z peňazí, ktoré pred tým vybral z bankomatu. Pokiaľ ide o úplatok 10.000 Eur, tieto peniaze vypýtal obžalovaný len za jeho prítomnosti v rámci fajčiarskej prestávky pri druhom stretnutí, pričom obžalovaný uviedol, že „za 2.000 Eur sa veľa toho urobiť nedá, ale keby dali 10.000 ...“ On však túto ponuku odmietol a neskôr ju tlmočil svojim kolegom.

Možno konštatovať, že obdobne ako svedok Y. vypovedali i ďalší predstavitelia spoločnosti Rapid Life, svedok Ing. Z. S. a svedok Ing. K. P.. Aj títo svedkovia hovorili o tom, že obžalovaný prezentoval v súvislosti s ich spoločnosťou akési tlaky zo strany jeho nadriadených smerujúcich voči spoločnosti a aj títo svedkovia uviedli, že obžalovaný výslovne nepodmieňoval „zastavenie tých tlakov“ tým, že vyhrá stávku. Im sa obžalovaný javil ako človek, ktorý im môže pomôcť čo sa však nakoniec nestalo.

Možno konštatovať, že títo svedkovia opisovali v podstate štyri stretnutia, ktoré sa týkali predmetu tohto konania. Prvé stretnutie prebehlo niekedy v roku 2015 v Bratislave a mali sa ho zúčastniť Y., P., I. a G.. Už vtedy bola navrhnutá stávka na zjedenie steaku za sumu 2.000 Eur. K druhému stretnutiu došlo niekedy v decembri roku 2015 v Košiciach v reštaurácii Hokejka Pub. Tohto stretnutia sa zúčastnili Y., P., S., I. a obžalovaný G.. Tu mala byť realizovaná stávka, obžalovaný však steak nejedol a P. a Y. mu dali po 1.000 Eur (ako už bolo uvedené malo ísť o akúsi kontumačnú výhru). K tretiemu stretnutiu malo dôjsť niekedy v máji alebo júni roku 2016 a okrem svedka S. sa ho zúčastnili všetky uvedené osoby. Tu malo dôjsť k navrhnutiu zopakovania stávky, nakoľko G. bol nespokojný, že prvýkrát nemohol steak jesť. V decembri roku 2016 a januári 2017 mala prebehnúť sms komunikácia o tejto stávke so svedkom I. a dňa 24.02.2017 opäť v reštaurácii Hokejka Pub došlo k druhému stretnutiu v Košiciach. Tento krát bol steak objednaný a aj zjedený, pričom pri tomto stretnutí mal obžalovaný G. od Y. pýtať 10.000 Eur. V ďalšom priebehu udalostí pokračovali rôzne aktivity zo strany NBS, ktoré všetky možno hodnotiť ako aktivity zamerané proti tejto spoločnosti. V spise sú dokladované niektoré z týchto aktivít, napr. list zo dňa 10.05.2017 - žiadosť o predloženie správy za rok 2016, na ktorý spoločnosť Rapid Life reagovala dňa 31.05.2017 s tým, že splnenie takejto povinnosti im zákon neukladá. Okrem rôznych

výziev a uloženia finančných sankcií za najväznejší zásah zo strany NBS možno považovať zavedenie nútenej správy nad spoločnosťou dňa 14.06.2017. Na majetok dlžníka Rapid Life - životná poisťovňa, a.s. bol tiež uznesením Okresného súdu Košice I. zo dňa 23.01.2018 na návrh nútenej správkyne JUDr. Ireny Sopkovej vyhlásený konkurz, pričom bol ustanovený tiež správca konkurznej podstaty. Za zmienku stojí tiež rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 18.10.2018, ktorým súd konštatuje, že viaceré zmluvné podmienky žalovanej spoločnosti Rapid Life sú neprijateľné. O sporoch nie len medzi predstaviteľmi spoločnosti Rapid Life a NBS, ale aj o sporoch medzi predstaviteľmi tejto spoločnosti a konkrétne obžalovaným G. svedčí i na hlavnom pojednávaní oboznámené a obhajobou predložené uznesenie prokurátora Krajskej prokuratúry Bratislava zo dňa 18.06.2019, ktorým bol zrušený výrok uznesenia vyšetrovateľa PZ v časti vznesenia obvinenia okrem iného aj obvinenému Ing. G. za obzvlášť závažný zločin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a), ods. 4 písm. b) Trestného zákona, ktoré sa týka jeho činnosti v súvislosti s uvalením nútenej správy na spoločnosť Rapid Life. Tu treba uviesť, že aj toto trestné konanie bolo iniciované svedkom Y., pričom prokurátor v súvislosti s touto vecou v tomto uznesení uvádza, že „nemožno považovať konanie Ing. G. za rozporné so zákonom, keď obvinený neoznámil svoju zaujatosť pri rozhodovaní o uvalení nútenej správy s prihliadnutím na jeho trestné stíhanie v inej veci a to vzhľadom na skutočnosť, že trestné oznámenie proti obžalovanému G. pre jeho údajné korupčné správanie bolo podané K. Y. 19.06.2019, pričom nútená správa bola na spoločnosť Rapid Life uvalená rozhodnutím zo dňa 14.06.2019, to znamená päť dní pred tým ako bolo vôbec podané trestné oznámenie, pričom ako uvádza obvinený vo svojej sťažnosti o svojom pomere k danému trestnému oznámeniu sa dozvedel až 08.08.2017, kedy mu bolo vznesené obvinenie pre daný trestný čin, za ktorý a to zvyrazňujem doposiaľ nebol právoplatne odsúdený“.

Pokiaľ ide o výpoveď svedka Ing. N. I. táto sa v relatívne podstatných detailoch líši tak od výpovedí svedkov Y., S. a P. ako aj od výpovede obžalovaného G.. Tento svedok opisuje spolu dve stretnutia v reštaurácii Hokejka Pub v Košiciach, ktoré sa mali udiť v časoch ako je to uvedené v skutkovej vete obžaloby, pričom v oboch prípadoch malo dôjsť ku stávke. V rámci prvého stretnutia však hovoril len o prevzatí 1.000 Eur obžalovaným G. od svedka Y. a neregistroval, že by mu peniaze mal vyplatiť aj svedok P.. V rámci druhého stretnutia za výhru v stávke bolo obžalovanému G. vyplatených 2.000 Eur. O vyplatení, resp. ponuke vyplatenia 10.000 Eur nič nevie, nepočul o tom, i keď registroval fajčiarsku prestávku, po ktorej tak svedok Y. ako i obžalovaný G. vyzerali ako keby sa pohádali.

Obidve stretnutia považoval za stretnutia spoločenského charakteru, v rámci ktorých sa požíval aj alkohol, pričom primárne malo ísť o realizáciu stávky. Popri realizácii tejto stávky sa však na stretnutiach prítomní rozprávali aj o nezhodách týkajúcich sa výkladu právnych predpisov súvisiacich s ukončením činnosti poisťovne. Podľa jeho názoru obžalovaný G. postupoval proti spoločnosti Rapid Life až príliš prísne, pričom NBS sa tejto spoločnosti venovala naozaj „veľmi intenzívne“. Pokiaľ ide o vysvetlenie účelu stávky, na rozdiel od svedkov Y., P. a S. túto stávku vnímal ako „stávku regulárnu“. Išlo teda o stávku, ktorú jej iniciátor mohol tak vyhrať ako ak prehrať, pričom v rámci jej realizácie obžalovaný položil na stôl mobilný telefón so stopkami a spustil časomieru. On nevedel vysvetliť prečo svedok Y. súhlasil s touto stávkou, vedel však, že obžalovaný chcel stávku realizovať, nakoľko „chcel dokázať, že to dokáže“. Aj tento svedok sa vyjadril k výkladovým nezhodám ohľadne realizácie § 196 i 139 (ten sa týka uloženia sankcií - pozn. súdu) Zákona o poisťovníctve, pričom ako už bolo uvedené, potvrdil, že NBS voči spoločnosti postupovala po celý čas naozaj tvrdo.

Obidve cesty do Košíc mali absolvovať obžalovaného služobným motorovým vozidlom, ktoré aj podľa jeho názoru mohol používať aj na súkromné účely. V súlade s predloženou listinou - výkazom jazd potvrdil, že do evidencie sa zapisoval stav tachometra, súkromné jazdy sa evidovali zvlášť a za pohonné hmoty za takéto jazdy platil užívateľ vozidla. Svoj vzťah k obžalovanému svedok charakterizoval ako neutrálny, poznali sa dlhšie a boli kolegovia v práci, spoločne absolvovali jednu dovolenku.

Pokiaľ ide o listinné dôkazy vo veci, väčšina z nich už bola spomenutá vyššie, pričom už bolo zdôraznené i to, že takmer všetky v spise sa nachádzajúce listiny dokumentujú kontroverzný až nepriateľský vzťah medzi spoločnosťou Rapid Life a NBS.

V súvislosti s doplnením analýzy stavu veci súd ešte uvedie niekoľko všeobecných i konkrétnych na vec sa vzťahujúcich úvah. Najvyšší súd v trestnej veci vedenej pod. č. 2To 13/2018 v rámci odôvodnenia svojho uznesenia k spôsobu hodnotenia dôkazov (výrazne relevantné je to aj v tejto veci) uviedol, že je potrebné vychádzať z nasledovných všeobecných východísk :

Platí, že ak je možné v trestnej veci dospieť na základe vykonaného dokazovania k niekoľkým, čo do pravdepodobnosti rovnocenným skutkovým verziám, má súd povinnosť prikloniť sa k tej z nich, ktorá je pre obvineného najpriaznivejšia, tzn. povedie k oslobodeniu spod obžaloby. Nedodržaním tejto povinnosti porušuje súd princíp rozhodovania in dubio pro reo a tým aj prezumpcie nevinoty podľa čl. 40 ods. 2 Listiny práv a slobôd. Prezumpcia nevinoty vyžaduje, aby to bol štát, kto nesie v trestnom konaní konkrétne dôkazné bremeno, pričom je to nakoniec súd, na ktorom spočíva zodpovednosť za náležité objasnenie veci. Súhrn nepriamych dôkazov k preukázaniu viny obvineného musí tvoriť logickú a ničím nenarušenú sústavu vzájomne sa dopĺňajúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nie len spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obvineného, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru. Súd môže oprieť výrok o vine aj o nepriame dôkazy, ale len za predpokladu, že tvoria vo svojom súhrne logickú, ničím nenarušenú a uzavretú sústavu nepriamych dôkazov vzájomne sa dopĺňajúcich a na seba nadväzujúcich, ktoré vcelku zhodne a spoľahlivo dokazujú skutočnosť alebo skutočnosti, ktoré sú v takom príčinnom vzťahu k dokazovanej skutočnosti, že z ich možno vyvodíť len jediný záver a súčasne vylúčiť možnosť iného záveru. Ak súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr.por., tzn. že tieto hodnotil podľa vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo a v ich súhrne a spravil logicky odôvodnené úplné skutkové zistenia, nemôže odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr.por. napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom.

Odôvodnenie výroku o vine musí byť výrazom úplne jednoznačného, žiadne dôvodné pochybnosti nevzbudzujúceho záveru, že sa práve obžalovaný dopustil skutku, uvedeného vo výroku rozsudku, že tento skutok vykazuje znaky niektorého trestného činu uvedeného vo zvláštnej časti Trestného zákona v spojení so znakmi všeobecnej časti (to isté sa musí vzťahovať i na to, či sa vôbec skutok ako je opísaný v obžalobe stal - pozn. súdu).

Za dôvodnú pochybnosť možno pritom považovať takú pochybnosť, ktorá by spôsobila, že sudca alebo orgán činný v trestnom konaní po dôkladnom, nestrannom zhodnotení všetkých dostupných dôkazov by bol tak nerozhodný, že by nemohol povedať, že získal ustálené presvedčenie o vine obžalovaného. Je to teda taká pochybnosť, ktorá by u rozumnej osoby zapríčinila, aby zaváhala alebo zastala pri vybavovaní dôležitej životnej záležitosti. Nízke požiadavky na istotu zvyšuje nebezpečenstvo justičných omylov a naopak požiadavka istoty skutkového zistenia bez dôvodných pochybností potom podstatne zvyšuje autoritu práva, pretože rozsudok opretý len o pravdepodobné zistenie viny nemá náležitú morálnu váhu a nie je spoločnosťou hodnotený ako akt spravodlivosti. Preto požiadavku bezpečného skutkového zistenia bez dôvodných pochybností nie je možné zamieňať s nebezpečnou teóriou, že stačí pravdepodobné usvedčenie páchatel'a.

V konkrétnostiach vo vzťahu k tejto veci možno tieto všeobecne platné úvahy, vzťahujúce sa na posúdenie každej veci, doplniť nasledovne :

V prvom rade je potrebné zdôrazniť, že obžalovaný F. G. nebol postavený pred súd pre porušenie etických, služobných, či pracovnoprávných predpisov. Obžalobou bol obvinený za to, že v súvislosti s obstarávaním všeobecného záujmu mal priamo pre seba žiadať a prijať úplatok, pričom taký čin mal spáchať ako verejný činiteľ. Za úplatok v zmysle zákona pri tom možno považovať všetko (majetkové i nemajetkové plnenia), na čo obžalovaný nemá právny nárok. Možno tiež uviesť, že ak by súd dospel k záveru o žiadaní, či prijatí úplatku, išlo by o naozaj závažné konanie a trest by zrejme nebol ukladaný pri dolnej hranici zákonom stanovenej sadzby.

V tomto prípade zrejme nemôže byť sporu o tom, a to aj za prijatia verzie poskytnutej obžalovaným, že F. G. sa vo vzťahu k predstaviteľom spoločnosti Rapid Life nesprával profesionálne ako vysoký bankový úradník, ktorého povinnosťou je obmedziť styk so subjektmi, nad ktorými NBS vykonáva dohľad, na styk výhradne úradný. Takýto styk nevylučuje aj menej formálne stretnutia, na ktorých sa preberajú eventuálne problémy súvisiace s výkonom dohľadu, v žiadnom prípade však nemôže ísť o akceptáciu spoločenských udalostí typu večera a popíjanie alkoholu, kde účet platí subjekt, nad ktorým sa vykonáva dohľad. Uzatváranie takých či onakých stávk s „klientmi“ banky je už tak isto absolútne za hranicou všeobecne uznávaných i kodifikovaných etických pravidiel správania sa osôb, ktoré musia konať v záujme štátu a tomuto podriaďiť všetku svoju činnosť, nezadávať žiadne dôvody na spochybnenie

morálnej, či profesionálnej integrity. Ako však už bolo uvedené, obžalovaný nestál pred súdom za takéto konanie, bolo mu kladené za vinu to, že stávka o zjedenie či nezjedenie kilogramového steaku v priebehu jednej hodiny nebola stávkou, ale úplatkom za to, že voči poskytovateľovi úplatku zvolí benevolentnejší postoj.

Zrejme netreba tiež zvlášť zdôrazňovať, že výhra zo stávky ako forma úplatku nie je bežný jav, s ktorým sa orgány činné v trestnom konaní vyšetrujúce korupciu a súdy stýkajú každý deň. V tejto súvislosti však súd uvádza, že si vie predstaviť situáciu, že „úplatok je zabalený do stávky“, pričom stávka je len zástupným manévrom na odovzdanie nenáležitej výhody a akýmsi mimikry (ochranným sfarbením slúžiacim na krytie) - teda kamuflovaním podstaty úkonu. Inak povedané, stávka nemusí byť stávkou a výhra z takejto „akože“ stávky môže byť úplatkom. Súd je teda toho názoru, že aj stávka môže byť kamuflážou úplatku. Ak je to však takto, túto kamufláž je potrebné v skutkovej vete či už rozsudku alebo obžaloby opísať. Tu len možno dodať, že ak by súd vinu obžalovaného uznal, opis tejto kamufláže by určite zahrnul do skutkovej vety rozsudku. Predmetnú kamufláž je však potrebné dokázať, pričom dôkazné bremeno, ako v každej trestnej veci, je na prokurátorovi. Ak je však stávka reálnou stávkou, hoci by bola uzavretá akokoľvek výrazne v rozpore s etickými, či právnymi predpismi, teda ak zo stávky vyplýva možnosť výhry i prehry, pričom táto možnosť je reálnou a nie kamuflovanou, uzavretie takejto stávky nemôže mať trestnoprávny rozmer v zmysle uznania viny za korupčné správanie sa.

V súvislosti s vysvetlením svojich postojov členovia senátu zdôrazňujú i to, že zásadu „v pochybnostiach v prospech obžalovaného“ neinterpretujú otrocky a netvrdia, že ak sa v rámci prejednávania veci vyskytne „tvrdenie proti tvrdeniu“, automaticky nastupuje verzia najvýhodnejšia pre osobu postavenú pred súd. Tvrdia však, že ak existuje viaceré verzií priebehu udalostí, z ktorých existenciu žiadnej nemožno v intenciách rozumnej pravdepodobnosti vylúčiť a líšia sa len v mierach reálne existujúcej pravdepodobnosti, súd sa musí rozhodnúť pre akceptovanie tej verzie, ktorá je pre osobu postavenú pred súd najpriaznivejšia. V tomto prípade bez akýchkoľvek pochybností verzie vylučujúce trestnoprávnu zodpovednosť obžalovaného nemožno vylúčiť, i keď ako vyplynie z ďalšieho, javia sa byť menej pravdepodobné.

V rámci tohto prípadu existujú v podstate tri verzie opisu udalostí. Verzia svedkov Y. , S. a P., potom verzia svedka I. a verzia obžalovaného. Zjednodušene, zhrnúc doteraz uvedené, svedkovia Y. , S. a P. z kontextu situácie vyvodili záver, že nešlo o stávku, ale o úplatok, ktorý spočiatku považovali za „jemné vydieranie“. Jeden a pol roka, resp. štyri mesiace po skutku, už sú presvedčení, že išlo o úplatok a päť dní po vyhlásení nútej správy nad ich spoločnosťou podávajú trestné oznámenie. Svedok I. chápal stávku ako stávku a nie ako úplatok, toľž nie ako nenáležitú výhodu za to, že budú v prospech tých ktorí prehrávajú stávku uplatnené benefity. Obžalovaný pripúšťal len jedno stretnutie, svoje počínanie považuje za uzavretie stávky, na rozdiel od všetkých štyroch vyššie uvedených osôb však uvádza, že dokonca ani nešlo o stávku o peniaze.

V tejto súvislosti nemožno neuviesť, že prvá verzia, teda verzia predstaviteľov spoločnosti Rapid Life napriek ich nespornej zainteresovanosti do veci v neprospech NBS a jej predstaviteľov sa javí byť ako verzia reálne prichádzajúca do úvahy. Logika hodnotenia tejto vsutku nie každodennej príhody, resp. možno príhod dvoch a modus operandi prípadného korupčného hodnotenia situácie totiž „príhodu“ káže hodnotiť v jej kontexte. Aj preto súd tento kontext zisťoval, pričom niektoré už spomenuté detaily tohto kontextu sú v prospech obžalovaného a niektoré v jeho neprospech. V skutku mnohé naznačuje možnosť naviazania stávky - nestávky na sľúbenie protislužby. Tejto verzii okrem kontextu situácie nasvedčujú i viaceré nezrovnalosti v prezentácii zažitých faktov najmä v úvodných fázach obhajoby obžalovaného, rozdiely v jeho výpovediach a i už spomenutý obsah sťažnosti jeho vtedajšieho obhajcu voči uzneseniu o vznesení obvinenia. Stres, ktorý každá zadržaná osoba bezpochyby zažíva, môže byť vysvetlením niektorých nezrovnalostí v jeho postojoch, sám o sebe však v žiadnom prípade nevylučuje relevantnosť toho čo sa v týchto fázach trestného konania vystresovaná osoba uvádza. Inak povedané presvedčivosť obrany obžalovaného je relatívne jednoducho napadnuteľná, nie však až do takej miery, ako vyplynie z ďalšieho, aby ním prezentovanú verziu priebehu udalostí bolo možné s absolútnou istotou vylúčiť.

Tým súd kontinuálne prechádza k popisu tretej z verzií priebehu udalostí prezentovanej obžalovaným, pričom za menej pravdepodobnú, avšak tak isto v žiadnom prípade úplne nie vylúčenú považuje i druhú verziu popisu udalostí prezentovanú svedkom I.. Tu stojí za pozornosť najmä to, že tento svedok neregistroval v rámci prvého stretnutia poskytnutie ďalších 1.000 Eur po „kontumačnej výhre“, pričom

tento svedok na rozdiel od svedkov Y. , P. a S., ani kontext situácie nevyhodnocoval tak, že by malo ísť o nejaký úplatok - podľa jeho názoru išlo o síce nie typickú, ale regulárnu stávkku.

Vyjadrené športovou terminológiou teda stav výpovedí bol 3:1:1. Ako už bolo uvedené číslovku 3 predstavuje skupina svedkov okolo K. Y. . Výpovede týchto svedkov boli podrobné a relatívne konzistentné a i keď priamo a výslovne nenaväzovali výsledok stávky na poskytnutie benefitov, možno konštatovať, že pokiaľ by toto bola jediná do úvahy prichádzajúca varianta priebehu udalostí, súd by zrejme dospel k záveru o trestnoprávnom následku konania obžalovaného a vinu by v zmysle obžaloby s príslušnou úpravou skutkovej vety uznal. Ďalšie číslovky 1 a 1 predstavujú verziu, ktorú predostrel svedok I. a obžalovaný. Aj k eventuálnej pravdepodobnosti priebehu udalostí týchto osôb sa súd už vyjadril, pričom dodáva, že ak by priebeh udalostí ustálil tak, ako ich opisoval svedok I., trestnoprávny následok by vo vzťahu ku korupčnému konaniu u obžalovaného G. nenastal. Za akceptovania takéhoto opisu priebehu udalostí by totiž stávka zostala stávkou a išlo by o stav, z ktorého mohli profitovať obidve stávkku uzatvárajúce strany (Treba ešte dodať, že stávky uzavreté medzi fyzickými osobami nie sú postavené mimo zákon, výhry z nich nemožno považovať za bezdôvodné obohatenie, len sa plnení zo stávok nemožno domáhať na súde - viď § 455 Občianskeho zákonníka). Samozrejme, ak by udalosti prebehli tak ako ich opisoval obžalovaný G., zrejme by nebolo sporu o tom, že trestnoprávny následok z takéhoto typu konania nemožno vyvodzovať.

Zhrnúc uvedené verzie prezentované pod číslovkami jedna vo vyššie uvedenom „športovom výsledku“ nie je možné s absolútnou istotou vylúčiť. Na úplný záver odôvodnenia súd uvedie ešte niekoľko faktov, ktoré sú tiež v prospech obžalovaného a tiež narúšajú niť a sústavu dôkazov, ktorej vyhodnotenie by umožňovalo nespochybniteľný záver o vine a jednoznačne by k takémuto záveru viedlo.

Razantnosť postupu NBS a obžalovaného voči spoločnosti Rapid Life už bola spomenutá a pri hodnotení situácie tento fakt nemožno opomenúť a je potrebné ho zaradiť medzi fakty, ktoré sú v prospech obžalovaného. V prospech obžalovaného je i „stratégia manažovania prípadu“ zo strany predstaviteľov spoločnosti Rapid Life, ktorí sa rozhodnú podať trestné oznámenie až po vyhlásení nútenej správy ako najrazantnejšieho kroku voči spoločnosti a až po uplynutí jeden a pol roka, resp. štyroch mesiacov od skutku, ktorý „zrazu“ považujú za trestnoprávne postihnuteľný. V tejto súvislosti nemožno nevidieť i zainteresovanosť proti obžalovanému vypovedajúcich svedkov na výsledku tohto konania, nakoľko sami uznali, že (hoc aj podľa názoru vec rozhodujúceho súdu zrejme nesprávne) v rámci konania o rozklade voči rozhodnutiu o zavedení nútenej správy nad ich spoločnosťou ako veľmi dôležitému aktu majúcemu vplyv na podstatu riešenia komplexu ich problémov sa čaká na to ako dopadne toto trestnoprávne konanie. V prospech verzie obžalovaného svedčí i predložená kniha jász, z ktorej evidentne vyplýva, že v decembri v roku 2015 obžalovaný nemohol absolvovať tak dlhú jazdu akou je jazda z Bratislavy do Košíc. Toto je dokonca v rozpore aj verziou svedka I., u ktorého mimochodom tak isto nemožno nevidieť jeho spriaznenosť so spoločnosťou Rapid Life z dôvodu existujúceho vzťahu jeho sestry k tejto spoločnosti.

Za takejto situácie potom už len doplňujúco vyznievajú niektoré ďalšie detaily prípadu - napr. samotným svedkom Y. predložený dôkaz o šťastnom úsmevе obžalovaného na fotografii po zjedení steaku. Je evidentné, že aj svedkom Y. predložené dve fotografie skôr dokumentujú realnosť toho, že išlo o klasickú stávkku, v rámci ktorej všetky zainteresované strany môžu vyhrať i prehrať. Len na margo možno dodať, že podobne ako neobvyklým je i samotný skutok, ktorý obžaloba kladie obžalovanému za vinu, neobvyklým je i dokumentovaný stav, že páchatel' korupčného deliktu sa pri jeho páchaní nechá fotiť... Špecializovaný trestný súd naozaj ešte neriešil prípad, kedy by sa prijímateľ úplatku nechal v podstate pri priebehu skutku odfotiť.

Na základe vyššie uvedených dôkazov a ich vyhodnotení spôsobom ako je to podrobne vyššie opísané súd preto rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozhodnutia a obžalovaného oslobodil, nakoľko nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný. Verzia zakladajúca trestnú zodpovednosť totiž nie je mimo rozumnú pochybnosť do úvahy prichádzajúcou jedinou verziou a tak mimo rozumnú pochybnosť nebola preukázaná ani vina.

Pre oslobodenie z dôvodu nepreukázania skutku (jednotlivé dôvody oslobodenia ako sú vymenované v § 285 Trestného poriadku sa skúmajú postupne od písmena a) po písmeno g) chronologicky postupne) sa súd rozhodol nielen z dôvodu spôsobu konštrukcie skutkovej vety obžaloby (tá hovorí o žiadaní a

prevzatí úplatku bez podľa názoru súdu nevyhnutnej špecifikácie situácie, čiže zjednodušene povedané - takto skutok neprebehol ani v prípade prijatia verzie svedkov zo spoločnosti Rapid Life), ale hlavne z dôvodu nepreukázania toho, čo prokurátor v skutkovej vete tvrdí. Súd nemal za preukázané žiadanie 10.000 Eur ako úplatku v rámci stretnutia dňa 27. februára 2017, nemal za preukázané žiadanie úplatku „vôbec“ a tiež nemal za preukázané, že prípadná výhra z uzatvorenej stávky mala byť úplatkom „za to, že sa neuložia najprísnejšie sankcie (to dokonca netvrdí ani skupina svedkov okolo K. Y.). Za takejto situácie musel dôjsť k záveru, že nebolo dokázané, že sa stal skutok opísaný v obžalobe v podobe ako to obžaloba tvrdí, a nie že obžalobou opísaný skutok nie je trestným činom (ak by sa takto formulovaný skutok preukázal, trestným činom by bol).

Treba len dodať, že faktografická časť takéhoto odôvodnenia ďalším priebehom konania nebola nijak ovplyvnená a z hľadiska zhrnutia faktov naďalej platí, čo je vyššie uvedené (najmä z tohto dôvodu súd kvôli prehľadnosti a zrozumiteľnosti rozhodnutia svoje rozhodnutie z „prvého“ hlavného pojednávania citoval). Voči vyššie citovanému rozsudku vo veci podal odvolanie prokurátor, ktorý namietal v podstate všetky skutkové i právne závery prvostupňového súdu. O odvolaní odvolací Najvyšší súd SR konal na neverejnom zasadnutí dňa 25. augusta 2020, pričom podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku rozsudok Špecializovaného trestného súdu zrušil a v zmysle § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec mu vrátil, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol. Odvolací súd teda konštatoval chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení aj preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. Už na tomto mieste odôvodnenia rozsudku je teda potrebné uviesť, že odvolací súd v podstate nekonštatoval žiadne chyby konania, prvostupňovému súdu nevytkol ani kvalitu ani kvantitu dokazovania, bol však toho názoru, že vykonané dôkazy prvostupňový súd nevyhodnotil správne. Vo svojom uznesení uviedol nasledovné:

... prvostupňový súd v napadnutom rozsudku nevysvetlil z akého dôvodu považoval výpovede obžalovaného F. G. a svedka N. I. v tej časti, že išlo o regulérne uzatvorenú stávku za vierohodnejšie než výpovede svedkov K. Y. , K. P. a Z. S. a tým spochybňoval verziu nasvedčujúcu trestnoprávnemu konaniu obžalovaného

Chronologicky vzaté, najvyšší súd považoval vytrhnutie z kontextu niektorých tvrdení obžalovaného a svedka I., bez opory v ďalších dôkazoch, za nedostatočné pre použitie zásady in dubio pro reo, ak vo veci vykonané ďalšie dôkazy tvoria ucelenú reťaz ničím nenarušovaných a logicky odôvodniteľných dôkazov a nasvedčujú použitiu opačného princípu než v pochybnosti v prospech.

Z dokazovania, najmä z listinných dôkazov vyplynulo, že poisťovňa Rapid Life viedla a vedie niekoľko súdnych i mimosúdnych sporov jednak s poisťencami, ale najmä s Národnou bankou Slovenska ohľadne výkonu dozoru nad jej činnosťou. Po čiastkovom úspech v jednom zo súdnych sporov medzi Rapid Life životná poisťovňa a.s. (žalobcom) a Národnou Bankou Slovenska (žalovaným v 1. rade) vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod zn. 22C/372/2009 bolo medzitýmny rozsudkom z 12. októbra 2015 vyslovené, že právny základ nároku žalobcu na náhradu škody voči žalovanému v 1. rade je daný. Tento rozsudok bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 10 Co 25/2016 z 21. júla 2016 a napadnutý dovolaním 16. júna 2017, odkedy je spis na Najvyššom súde Slovenskej republiky. Vzťahy uvedených subjektov v tomto období do vyhlásenia nútenej správy zo 14. júna 2017 a neskôr vyhlásenia konkurzu na majetok tejto poisťovne začiatkom roka 2018, boli poznačené mnohými rozpormi, ktoré zasiahli i vzťahy obžalovaného a svedkov v tejto veci a bez ich bližšieho vyhodnotenia, aby tak boli objasnené okolnosti skutkov uvedených v obžalobe, nie je možné urobiť záver o vine, či nevine obžalovaného. Napriek tomu, že prvostupňový súd sa o to pokúsil, aj to len veľmi okrajovo, tvrdiac, že to nie je jeho úlohou v tomto konaní, nepodarilo sa mu to presvedčivo.

Rovnako tak prvostupňový súd presvedčivo neuviedol, z akého dôvodu oprel svoje rozhodnutie o výpovede obžalovaného, ktoré odvolací súd považuje pre ich obsah za nekonzistentné, rozporuplné, nepresvedčivé.

V prvej výpovedi poprel uzatvorenie stávky o zjedenie steaku, priznal stretnutie so svedkami Y. , P. a S. za prítomnosti svedka I. v roku 2015 v Bratislave i Košiciach a pripustil, že v Košiciach to mohlo byť v reštaurácii Hokejka Pub. Žiadny úplatok tam neprijal. Ku skutku pod bodom 2) obžaloby uviedol, že stretnutie v Košiciach v roku 2017 prebehlo podobne ako to prvé. Zjedol steak, ale neprijal žiadny

úplatok. Od nikoho, ani od svedka RNDr. Y. , nežiadal 10.000,- Eur za to, že neuvalí sankcie na poisťovňu Rapid Life.

Vo výpovedi na hlavnom pojednávaní poprel stretnutie v Košiciach v roku 2015, predložil na potvrdenie knihu jász svojho vozidla, ktoré používal nielen na služobné, ale aj súkromné účely. Z tej nevyplývala jazda do Košíc v decembri 2015. V roku 2017 priznal návštevu Hokejka Pubu v Košiciach i jadenie steaku, ale na podrobnosti si už nespomínal a stávkou o tom poprel. Bavili sa výlučne o problémoch NBS a Rapid Life.

Okrem toho a napriek tomu, že poznal obsah sťažnosti podanej obhajcom JUDr. Vačokom proti uzneseniu o vznesení obvinenia jeho osobe z 11. augusta 2017, z ktorej vyplynula zas iná verzia týkajúca sa uzatvárania stávk o zjedení steakov a priznal v nej prijatie peňazí za ich zjedenie, ale za úplne iných okolností ako je uvedené v uznesení o vznesení obvinenia, sťažnosť na obhajcu nepodal.

Z takýchto troch verzí, si celkom nepresvedčivo vybral súd prvého stupňa tú najpriaznivejšiu pre obžalovaného a oslobodil ho. Vyhodnotil ich tak, že skutok, či skutky opísaného v obžalobe sa dokonca nestali.

Proti výpovedi obžalovaného stoja výpovede svedkov Y. , S. a P., ktoré takmer zhodne popisujú, kto bol iniciátorom stretnutia v Košiciach v Hokejka Pube v roku 2015 i v roku 2017, čo bolo predmetom stretnutia.

Z ich výpovedí i z výpovede svedka I. vyplynulo, že nebol žiaden dôvod na stretávanie sa mimo Bratislavu, že bol dostatok priestoru na vyjasňovanie si rozporných stanovísk na profesionálnej pôde Národnej banky Slovenska, kde boli zástupcovia Rapid Life často volaní. Potvrdili, že stretnutie v reštaurácií v Bratislave v roku 2015 inicioval obžalovaný Ing. F. G. a nie oni, že on navrhol stávkou o zjedenie kilového steaku za 1 hodinu za 2.000,- Eur. Svedkovia nemali dôvod takú stávkou iniciovať. V snahe ochrániť zdravie Ing. G. v roku 2015 v Košiciach stávkou skrečovali a zaplatili obžalovanému 1.000,- Eur, avšak ten bol nespokojný a žiadal aj druhých 1.000,- Eur, ktoré mu svedkovia S. a Y. vyplatili. Tak to bolo aj v roku 2017, keď obžalovaný steak aj reálne zjedol.

To, že ide o úplatok, vyhodnotili z toho, že obžalovaný v súvislosti so stávkou opakovane hovoril, že sú na neho tlaky na NBS a že on sa ich pokúsi zastaviť a zvrátiť uvalenie nútenej správy na poisťovňu.

Navyše svedok Y. uviedol, že pri fajčiarskej prestávke žiadal od neho obžalovaný Ing. G. 10.000,- Eur za zmiernenie tlakov na poisťovňu zo strany NBS, čo svedok odmietol a informoval o tom kolegov P. a S., ktorí to vo svojich výpovediach potvrdili.

Dokonca i svedok I. potvrdil obe stretnutia v Košiciach v rokoch 2015 a 2017, vyplatenia 2 x po 2.000,- Eur za prvý nezjedený a druhý zjedený steak, ako aj to, že iniciátorom stávk bol výhradne obžalovaný a nepamätal si na podobnú stávkou medzi obžalovaným a zástupcom iného dohliadaného subjektu. Nepotvrdil súvis stávkou s ochranou Rapid Life pred tlakom zo strany funkcionárov NBS obžalovaným. Vyvodil z toho, že pri stávkou o zjedenie kilového steaku obžalovaným za 1 hodinu išlo o regulérnu stávkou. Nevidel však dôvod na uzatvorenie takej (najmä nie opakovanej) stávkou zo strany svedkov Y. , S., či P. v roku 2017.

Odvolačí súd, ak by bol v postavení prvostupňového súdu, by z vykonaných dôkazov mal za preukázané, že:

1) Obžalovaný Ing. F. G. napriek tomu, že vedel o rozporoch a sporoch NBS a Rapid Life, nadviazal mimopracovný kontakt so zástupcami tejto poisťovne RNDr. K. Y. , Ing. K. P. a Ing. Z. S..

2) Na nadviazanie kontaktu použil známosť spolupracovníka Ing. N. I. a RNDr. K. Y. , ktorý v snahe ochrániť ním riadenú poisťovňu taký kontakt využil a s obžalovaným sa spoločne s kolegami z Rapid Life niekoľkokrát stretol a to i v dvoch prípadoch v roku 2015 a 2017 v Hokejka Pube v Košiciach.

3) Obžalovaný v snahe vylákať úplatok za ochranu Rapid Life pred nemenovanými zástupcami NBS (ak taký vôbec existovali), aby títo nepostupovali prísne voči poisťovni, vymyslel stávkou o zjedenie kilového

steaku za 1 hodinu. Dôkazom toho, že nešlo o regulérnu stávkku, je okrem iného zistenie, že po nezjedení steaku obžalovaným v roku 2015 mu muselo byť zrejmé, že svedok Y. a spol. na uzatvorenie takej stávkky záujem nemajú a sú k tomu obžalovaným fakticky nútení za prísľub ochrany pred príslym prístupom zo strany NBS.

4) Vzťahy obžalovaného a zástupcov Rapid Life dokumentuje aj ich vykonanie a stály odstup - nešlo teda o blízkych kamarátov, či dokonca priateľov, ktorí by sa pri spoločných posedeniach bavili uzatváraním stávkok, akú opakovane vymyslel obžalovaný Ing. G.. Mierne nepriateľský postoj dokumentujú aj neustále nezhody ohľadne výkladu práva na dozor NBS na poisťovňu, a ako vypovedal svedok Ing. I.: „trochu sme na seba nakričali“, ale každý odišiel so svojim názorom.

Z týchto preukázaných okolností by nemalo v závere rezultovať oslobodenie spod obžaloby podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku, pretože podľa názoru odvolacieho súdu niet pochybností o tom, že skutok sa stal. Z tohto dôvodu Špecializovaným trestným súdom uvádzané rozhodnutie (2To/13/2018) nie je možné v celosti tomto prípade použiť.

A rovnako ak možno konštatovať, že rozsudok opretý len o pravdepodobné zistenie viny nemá náležitú morálnu váhu a nie je spoločnosťou hodnotený ako akt spravodlivosti, možno z opaku (per analogiam) konštatovať, že rovnako ako akt spravodlivosti nemôže byť spoločnosťou takto hodnotený oslobodzujúci rozsudok a nemá náležitú morálnu váhu, ak sa napriek jasným a presvedčivým dôkazom o vine opiera len o pravdepodobné zistenie neviny.

Za takto odvolacím súdom definovanej situácie za najdôležitejší odkaz, ktorý tento súd zanechal prvostupňovému súdu, sú skutočnosti uvedené pod jednotlivými citovanými (spolu štyrmi) bodmi na strane 12 odvolacieho rozhodnutia. Z nich jednoznačne vyplýva, že prvostupňový súd pochybil, keď jeho analýza veci rezultovala do oslobodenia obžalovaného. Odvolací súd jednoznačne uvádza, že niet pochybností o tom, že skutok sa stal. Debata, či môže odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, je potom debatou v podstate už len akademickou, nakoľko odvolací súd si zrejme nemyslí, že súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, to znamená, že tieto hodnotil podľa vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo a ich súhrne a spravil logicky odôvodnené úplné skutkové zistenia.

Nemôže byť tiež sporu o tom, že právny názor odvolacieho súdu je pre prvostupňový súd záväzný a to aj v smere ako to učinil odvolací súd. Z tohto dôvodu prvostupňový súd vo veci opätovne nariadil hlavné pojednávanie ktoré vykonal dňa 10. decembra 2020 a v zmysle pokynov odvolacieho súdu postupoval veľmi jednoducho - predvolal obžalovaného, ktorému opätovne dal priestor na vyjadrenie a spôsobom, ktorý je už opísaný a ktorý odvolacím súdom nebol nijako vytknutý, zamietol návrh obhajoby na vypočutie svedka O. (jeho výpoveď sa nijak netýkala udalostí v Košiciach, pričom k eventuálnej možnosti „kamuflovania“ sily a intenzity vplyvu obžalovaného na vec sa súd už vyjadril). Obžalovaný aj v rámci tohto konania nevyužil svoje právo vo veci nevypovedať, uviedol však len toľko, že v plnom rozsahu trvá na všetkom čo uvádzal doteraz a nemá k veci čo dodať. Skutok sa stal tak ako uviedol predtým na hlavnom pojednávaní. Naďalej sa cíti byť nevinný pričom v tomto duchu koncipoval aj svoju záverečnú reč. V rámci nej obhajca spochybnil postup odvolacieho súdu, ktorý v podstate prikázal prvostupňovému súdu ako mála rozhodnúť načo podľa názoru obhajoby nemá právo. S uvedenou problematikou sa prvostupňový súd vysporiadal spôsobom ako to vyplýva z vyššie uvedeného.

Akceptoval tak priebeh udalostí tak ako to vysvetľujú a opisujú svedkovia Y. , P. a S. (v pôvodnom rozsudku „verzia č. 1“ priebehu udalosti). Za takejto situácie potom odvolávajúci sa na vysvetlenia, ktoré prvostupňový súd učinil už v rámci svojho prvého rozhodnutia vo veci, nebolo sporu o tom, že vo všetkých vymenovaných prípadoch išlo o úplatok ako ho definuje § 131 ods. 3 Trestného zákona. Na rozdiel od obžalobného návrhu, však takéto „zabalenie“ úplatku do skutku netypickej formy stávkky (pôvodne v rozsudku nazvanej „mimikry stávkka“, na analýze ktorej sa nič nemení a súd tak preberá odvolacím súdom nijak nenapadnutý spôsob svojho právneho rozmyšľania v rámci prvého pojednania veci na hlavnom pojednávaní) súd premietol aj do znenia skutkovej vety. Samozrejme, učinil to len vysvetľujúcim spôsobom a tak, aby totožnosť skutku ostala zachovaná.

Za takejto situácie už potom vec neponúkala na riešenie žiadne rébusy, nakoľko šlo o vec z hľadiska jej právneho posúdenia o relatívne jednoduchú. Žalovaný totiž v oboch prípadoch žiadal a prijal vec - peniaze, na ktoré nemá právny nárok, pričom naozaj len formálne a fiktívne deklaroval, že ide o stávkku. V zmysle § 1 ods. 1, 2 zákona číslo 566/1992 o Národnej banke Slovenska je potom Národná banka Slovenska nezávislou centrálnou bankou Slovenskej Republiky ktorá je právnickou osobou so sídlom Bratislave, nezapisuje sa do obchodného registra a v prípadoch svojho rozhodovania nie je subjektom súkromného práva. Jej zamestnanci s rozhodovacími právomocami potom spĺňajú definíciu štátnych zamestnancov ako ich má na mysli § 128 ods. 1 Trestného zákona a ide o verejných činiteľov. Obžalovaný G. sa potom z titulu svojej funkcie jednoznačne podieľa na plnení úloh spoločnosti a štátu a používa pritom právomoc, ktorá mu bola v rámci zodpovednosti za plnenie týchto úloh zverená. Nemožno mať pochybnosti ani o tom, že trestný čin bol spáchaný v súvislosti s právomocou a zodpovednosťou obžalovaného ako osoby, ktorá rozhodovacou právomocou obdarená je (viď aj rozhodnutia, ktoré sú obsahom spisu).

Podľa § 131 ods. 1 Trestného zákona vecou všeobecného záujmu sa na účely tohto zákona rozumie záujem presahujúci rámec individuálnych práv a záujmov jednotlivca, ktorý je dôležitý z hľadiska záujmov spoločnosti. Vyššie uvedený opis skutku v tomto prípade jednoznačne napĺňa predmetnú definíciu, nakoľko aplikácia bankového dohľadu jednoznačne presahuje rámec individuálnych práv a záujmov jednotlivca a je v záujme štátu a spoločnosti, aby takýto dohľad bol sú v súlade s ochranou verejného záujmu týkajúceho sa všetkých občanov republiky a bol vykonávaný v záujme všetkých občanov neutrálne a spravodlivo.

Toto sú potom hlavné dôvody prečo súd vymedzil skutok ako ho vymedzil a v konečnom dôsledku, rešpektujúc názor odvolacieho súdu, uznal vinu súlade s obžalobou. Pokiaľ ide o úvahy o treste je potrebné uviesť nasledovné.

V súvislosti s typovou závažnosťou akéhokoľvek trestného činu korupcie podľa tretieho dielu ôsmej hlavy osobitnej časti Trestného zákona (predtým typová spoločenská nebezpečnosť trestného činu) je potrebné zdôrazniť, že nebezpečenstvo korupcie ako protispoločenského javu zdôrazňuje nielen náš Trestný zákon a vnútroštátne predpisy ako celok, ale aj Medzinárodný trestnoprávny dohovor o korupcii, ktorý bol vyhlásený v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 375/2002 Z. z. Je nesporné, že korupcia, či už formou podplácania, nepriameho úplatkárstva alebo prijímania úplatkov ohrozuje právny štát, demokraciu a ľudské práva, podkopáva dobrú vládu, slušnosť a sociálnu spravodlivosť, narúša hospodársku súťaž, bráni hospodárskemu rozvoju a v konečnom dôsledku ohrozuje stabilitu demokratických inštitúcií i morálne základy spoločnosti. O to viac tieto tvrdenia platia v súvislosti s korupciou osôb, ktoré zabezpečujú dôležité úlohy spoločnosti ako spoločenstva ľudí, ktoré si stanovuje spoločné pravidlá zabezpečujúce jej riadne fungovanie. Závažnosť tohto protispoločenského javu zákonodarca odzrkadľuje aj v stanovených trestných sadzbách pre jednotlivé trestné činy korupcie, ktoré inak práve s výnimkou trestného činu nepriamej korupcie naozaj možno považovať za trestné sadzby prísne (v tomto prípade ide o základnú sadzbu trestu odňatia slobody od päť do dvanásť rokov). Prísnosť týchto sadziieb však odráža naliehavú spoločenskú potrebu tento jav všetkými možnými prostriedkami vrátane prostriedkov represívnych potierať.

Pokiaľ ide o závažnosť spáchaného trestného činu pre spoločnosť z hľadiska individuálneho (hodnotenie osoby páchatela, okolnosti prípadu...), súd uvádza, že obžalovaný je z miesta svojho bydliska hodnotený kladne, resp. neutrálne, priestupkovo riešený doteraz nebol a nebol doteraz ani súdom trestaný. V konečnom dôsledku túto okolnosť vyhodnotil ako okolnosť poľahčujúcu podľa § 36 písm. j) Trestného zákona.

Podľa § 38 ods. 2, ods. 3, ods. 4 Trestného zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností. Ak prevažuje pomer poľahčujúcich okolností (čo je tento prípad), znižuje sa horná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu, ak prevažuje pomer priťažujúcich okolností, zvyšuje sa dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu. V tomto prípade je teda aplikovaná trestná sadzba, v rámci ktorej súd ukladal trest odňatia slobody od piatich rokov do deväť rokov a osem mesiacov.

V súvislosti s výmerou uloženého trestu odňatia slobody je potrebné poukázať predovšetkým na ustanovenia Trestného zákona, ktoré upravujú základné zásady ukladania sankcií. Podľa § 34 ods.

1 Trestného zákona trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelmi tým, že im zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na ich prevýchovu a k tomu, aby viedli riadny život. Súčasne má iných odradiť od páchania trestných činov, pričom zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Trest má postihovať iba páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, prirážajúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť nápravy.

Prihliadnuc ku všetkým týmto uvedeným skutočnostiam súd obžalovanému uložil trest odňatia slobody na dolnej hranici zákonom stanovenej sadzby, pričom neuvažoval o možnosti využitia inštitútu mimoriadneho zníženia trestu ktorú povoľuje zákon v režime § 39 Trestného zákona. Má za to, že takto určený a vymeraný trest v dostatočnom rozsahu splní účel tak, ako je definovaný vyššie uvedenými ustanoveniami Trestného zákona, vrátane účelu generálnej prevencie. V tejto súvislosti je potrebné poukázať predovšetkým na plánovaný následok trestného činu, ktorým je v podstate znefunkčnenie systému objektivity a neutrality bankového dohľadu - a to bez ohľadu na to, či išlo o akési kamuflovanie vôle alebo reálne mienený úmysel „vyjsť v ústrety po vyhratej stávke“. V oboch prípadoch ide o následok vskutku závažný, pričom takto vyvolaná a naplánovaná situácia podkopáva dôveru v transparentné a objektívne fungovanie štátom (resp. centrálnou bankou) riadených procesov. Je však pravdou, že k deformovaniu výsledkov bankového dohľadu v konečnom dôsledku zrejme nedošlo, čo síce, ako to už bolo uvedené, na právnu kvalifikáciu skutku vplyv nemá, ale určite ide o fakt zohrávajúci úlohu v prospech páchatel'a v skutku opísaného konania (inak povedané v konečnom dôsledku nemožno konštatovať, že by úplatok pri rozhodovacom procese banky a jej úradníkov zohral nejakú úlohu). Aj toto potom bolo dôvodom, prečo súd za spravodlivý považoval trest na dolnej hranici zákonom stanovenej sadzby.

Ide o vážny zásah do legality a legitimacy procesov centrálny banky a preto súd napriek tomu, že v osobe páchatel'a nejde o osobu s kriminálnou minulosťou, neuvažoval a ani nemohol uvažovať o uložení iného, než nepodmienečného trestu odňatia slobody - neumožňovala mu to ani zákonom stanovená sadzba. Dospel k záveru, že trest nemôže byť len symbolický a, ako to už bolo uvedené, neexistujú žiadne okolnosti, ktoré by umožňovali trest mimo zákonom stanovenú sadzbu znížiť.

Nie je tiež možné nespomenúť to, že vyhliadky na nápravu páchatel'a a na zmenu jeho postoja ku konaniam, ktoré vykazujú znaky nezákonnosti (jeden z cieľov trestu), sú v každom konkrétnom prípade všeobecne vyššie u tých osôb, ktoré protiprávnosť svojich postupov uznávajú a úprimne oľutujú. Aj preto takýto postoj každého páchatel'a zákonodarca klasifikuje ako poľahčujúcu okolnosť, ktorá v praxi súdov zohráva naozaj významnú úlohu. V tomto prípade takúto poľahčujúcu okolnosť priznať nebolo možné.

Pokiaľ ide o zaradenie obžalovaného do ústavu na výkon trestu, súd sa riadil všeobecným na vec sa vzťahujúcim ustanovením zákona a páchatel'a zaradil do ústavu s minimálnym stupňom stráženia, nakoľko tento nebol v posledných desiatich rokoch vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin.

Podľa názoru súdu adekvátnym a nevyhnutným sa javí byť aj uloženie peňažného trestu, ktorý vymeral vo výške 10.000,- Eur. Mal za to, že páchatel' sa svojim úmyselným konaním snažil získať pre seba prípadne pre iného majetkový prospech (podmienky, ktoré musia byť splnené v zmysle § 56 ods. 1 Trestného zákona), pričom vzhľadom k postaveniu obžalovaného v minulosti, kedy ako relatívne vysoko postavený úradník banky mal zabezpečený dostatočný príjem, všetky zákonom vymedzené podmienky na uloženie peňažného trestu boli splnené. Podľa § 57 ods. 2 Trestného zákona vymožená suma peňažného trestu pripadá štátu a súd v súlade s ustanovením § 57 ods. 3 Trestného zákona pre prípad úmyselného zmarenia peňažného trestu uložil aj primeraný náhradný trest odňatia slobody.

v bode 1-2 obžaloby

v súvislosti s obstarávaním veci všeobecného záujmu priamo pre seba žiadal a prijal úplatok a taký čin spáchal ako verejný činiteľ,

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré sa podáva na súde, proti ktorého rozsudku smeruje v lehote 15 dní od jeho oznámenia. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku. Prokurátor môže podať odvolanie pre nesprávnosť ktoréhokoľvek výroku, obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo dotýka. Poškodený môže podať odvolanie len pre nesprávnosť výroku o náhrade škody. Osoba oprávnená podať odvolanie proti niektorému výroku rozsudku môže ho napadnúť aj preto, že taký výrok nebol urobený. O odvolaní rozhodne Najvyšší súd Slovenskej republiky.